

Publicerad 2022-12-11 13:35 av Daphne

Dorian Gray

Jag känner hur
samma misstag
blir dagens
agenda

hur när jag öppnar ögonen
och ser dig
vet jag inte
var jag tog vägen

för du ser mig
ser att jag är glad
trött och ledsen
utan förvarning

det är en konst
jag sällan beskådat
för jag tror
Dorian Gray är utanpå

och porträttet inom
endast något ont
bärandes svaghet
för vem bryr sig?

när porträttet har eksem
eller snuva
ett krampande hjärta
och svarta ögonvrår

mager och blek
från brist på sol
järn och kärlek
eller hämmad andning

munnen orkar sällan
lyfta kinderna
och rynkorna invid ögonen
har gått i ide

musklerna på kroppen
sitter kvar
som en relik
från en annan tid

darrande händer
och en klump i halsen
randiga kinder
klöser naglar

för inget försvinner
det bara görs om
från självhat
till självhat

porträttet går i arv
med andra ord
från far till son
moder till dotter

för ingen nånsin
vågar gå upp
ja, på vinden
där dess dunkla hörn

möts av råttor
och fladdermöss
uråldrigt damm
och svarta spindlar

vem vill gå upp
bara för att mötas
av självförakt
hat och sårbarhet

om inte för dig

Dorian ska dö
och porträttet

bli ditt att måla

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Daphne med Poeter.se id #40359 innehar upphovsrätten